



Informació Catalana



Santiago de Xile

AGRUPACIO PATRIOTICA CATALANA

Setembre del 1945

L'AGRUPACIO PATRIOTICA CATALANA es complau en publicar els presents documents per a informació dels catalans de Xile. Els estimem de summa importància per a l'esdevenidor immediat de Catalunya, i pel que tenen d'alliçonador, lliçó malauradament retrospectiva, però que pot estalviar-nos altres errors i noves marrades.

També posen en clar, cosa molt important, la identitat fonamental entre les actituds polítiques mantingudes pels patriotes que lluiten dintre de Catalunya d'una banda, i els catalans del Consell de Londres i els seus adherents, de l'altra.

L'AGRUPACIO PATRIOTICA CATALANA espera que la imminència d'esdeveniments transcendents en la vida de Catalunya i per tant en la de cadascun de nosaltres, envigorirà encara els nostres sentiments de fidelitat a la Pàtria i intensificarà la nostra obra de cooperació al seu alliberament.

Dissolució del Consell Nacional de Catalunya

Des de que va constituir-se, el Consell Nacional de Catalunya declarà que el seu propòsit era el de fer-ne un organisme provisional, però representatiu de la personalitat de Catalunya, que pogués defensar-ne els drets en totes les possibles contingències, i servir de lligam entre els catalans dispersos pel món que sentien l'exigència de la fidelitat catalana. Mai fou la seva intenció —i així ho manifestà explícitament— el substituir-se a les legítimes institucions que el nostre poble democràticament es donà, i que representen la continuïtat política de la voluntat nacional. Dintre d'aquest pensament, en el discurs de presentació que el President del Consell pronuncià l'Onze de setembre del 1941, deia que en constituir-lo i portar-lo endavant, mai s'havia deixat de reconèixer la significació institucional de les personalitats catalanes tancades a França, i que si per fortuna poguessin sortir-ne o quedessin lliures, tot seguit tornaria a estar plantejada, i pel propi Consell, la qüestió de Catalunya. Anys després, tant aviat com el desembarc de les tropes aliades a França deixà preveure'n l'alliberament, persistint en la seva actitud, en la Declaració del 24 d'agost del 1944, el Consell insistí en que sempre havia estat propòsit seu el facilitar les solucions de conjunt que fonguessin i harmonitzessin el concepte de la continuïtat política amb el corrent actuant de la catalanitat. I quan més tard, amb l'alliberament de França vingué el dels nostres compatriotes, tot seguit, després de posar-se en comunicació amb el President Irla, el Consell coincidí en la conveniència de que el seu President es traslladés a França per tal de contribuir a concretar en realitats aquells propòsits, incorporant l'esperit i el voler dels catalans que donarem llur suport al Consell, als organismes més amplis i de caràcter governamental que poguessin crear-se amb l'assentiment de tots.

De retorn de França, el President del Consell Nacional, després de donar compte als seus companys residents a Anglaterra de les gestions realitzades, els assabentà de que el President Irla li havia donat l'encàrrec de gestionar la formació d'un Govern d'unitat catalana. Com que l'amplitud de la demanda, i l'esperit de confiança amb què es feia, estaven d'acord amb el pensament del

Consell, car no sols permetien incorporar al Govern projectat el sentit de recobriment patriòtic que aquell representava, sinó que a més era desig presidencial de que fós així, el Sr. Pi i Sunyer va estimar que era el seu deure fer honor a la confiança i no defugir la responsabilitat. Conscient de les dificultats de la comesa, acceptà l'encàrrec, advertint, però, que no podia limitar les consultes als elements catalans residents a França, i que per convicció, per eficàcia i per lleialtat volia consultar, junt amb els diversos sectors polítics, els seus companys i amics d'Anglaterra i d'Amèrica. Escoltades aquestes explicacions, els membres del Consell residents a Londres, després d'aprovar les decisions preses pel seu President, convingueren en que el fet de que podien tornar a exercir-se les prerrogatives i responsabilitats de les nostres representacions institucionals, assenyalava el moment en que el Consell havia de donar per acabada la seva missió, missió que havia procurat sempre complir amb dignitat i patriotisme. I acordaren també comunicar-ho així als membres del Consell residents a Amèrica, amb la confiança de que tots aquells que coincidiren en voler que en les hores pitjors, Catalunya no deixés d'estar representada, coincidiran igualment en obrir el camí que pugui portar a l'àmplia i veritable unitat orgànica de tots els catalans.

Esguardant enrera, i en veure el que el Consell Nacional de Catalunya ha representat en aquests anys d'incertesa, els que el constituïren poden avui respondre democràticament de la seva obra i presentar-la amb confiança a l'opinió catalana. En hores angoixoses, i en les quals eren necessàries les posicions franques i clares, per a que no es rebaixés o diluís el sentiment nacional català, el Consell i els que el seguïren mantingueren l'afirmació irreductible de la fidelitat i la voluntat catalanes. Però a més d'haver estat crit i bandera d'aplegament dels catalans, ha volgut contribuir a donar les línies fonamentals d'un pensament polític que pugui continuar essent vàlid en el procés en què hem entrat del recobriment de Catalunya. En son trets essencials, el que respectant i mantenint la continuïtat històrica del catalanisme polític i de la voluntat catalana encarnada en les se-